

Historia ya Falsafa

24 Ukristo wa Aristotle wa Thomas Aquinas

Na Dkt. Arthur Holmes wa Chuo cha Wheaton

Sawa, sasa tugeuze mawazo yetu, tena, baada ya yote Ijumaa kwake, kwa Thomas Aquinas. Sawa, na wacha nirudi nyuma kwa ufupi kwenye kile tulichokuwa tunazungumzia Jumatano iliyopita nilipokuwa nikianzisha metafizikia ya Aquinas. Na wacha nirudie kwa njia hii.

Unakumbuka mazingira ya kihistoria, yaani kwamba mwanafalsafa Mwislamu Averroes alikuwa amemchukulia Aristotle kuwa na neno bora na la mwisho kifalsafa. Ingawa, kwa jinsi Averroes alivyomtafsiri Aristotle, kulikuwa na matatizo ya kila aina kwa theolojia ya Kiislamu pamoja na theolojia ya Kikristo. Matatizo kuhusu uumbaji kamili kutoka kwa kitu chochote.

Matatizo kuhusu kutokufa kwa mtu binafsi na kadhalika. Ni tatizo gani ambalo Averroes alijibu kwa kile kilichokua na kuwa nadharia ya ukweli wa pande mbili. Yaani, kwamba ukweli wa imani za kidini, ukweli wa imani, umeundwa kwa lugha maarufu.

Ukweli wa falsafa umeundwa kinadharia zaidi, kwa usahihi zaidi. Na hizi mbili ziko katika aina fulani ya mvutano kati yao. Naam, aina hiyo ya msimamo, ni wazi, ilikuwa ngumu sana kwa wafikiri Wakristo pamoja na wafikiri wengine wa Kiislamu.

Mfano wa mwitikio wa Kikristo ulikuwa Bonaventure, ambaye, kwa sababu hiyo, alimkataa Aristotle kabisa na akaendelea na Uplatoni, kama ilivyo katika utamaduni wa Augustinian, akiendeleza mawazo hayo kwa njia yake changamano. Lakini kwa upande mwingine, Thomas Aquinas hakuwa tayari kukata tamaa na Aristotle. Alihisi kwamba, bila kujali matatizo hayo, kulikuwa na uwezekano zaidi katika metafizikia ya Aristotle wa kuendana na Ukristo.

Na hivyo akaanza kufanya marekebisho yanayofaa kulingana na utamaduni wa Augustinian. Kwa hivyo, akisisitiza fundisho la Logos kwa kutumia maumbo katika akili ya Mungu. Akisisitiza ujuzi wa Mungu na uumbaji wa asili za mtu binafsi.

Na hivyo basi uwezekano wa kutokufa kwa mtu binafsi. Kwa kweli, wale mliokuwepo Jumamosi asubuhi huenda mlibaini kwamba Ronald Feenstra kutoka Chuo Kikuu cha Marquette, ambaye kwa bahati mbaya atahamia Seminari ya Calvin mwaka ujao, ambapo wataanzisha programu ya PhD katika theolojia, ikiwa ni pamoja na theolojia ya falsafa. Na atakuwa mwanatheolojia wa falsafa huko.

Kwa jina kama Feenstra, ni wazi kwamba yeye ni Mholanzi. Ronald Feenstra alitoa maoni Jumamosi asubuhi katika jibu lake kwa karatasi ya mwisho kwamba inakuwa

dhahiri sana kwamba wafikiri wa Kikristo wa zama za kati walikuwa wanaanza na msimamo imara wa kitheolojia ambao walikuwa wameridhika nao, wakiwa na uhakika nao, na kurekebisha misimamo iliyopo ya kifalsafa ili kuendana na mahitaji na mahitaji ya misimamo hiyo ya kitheolojia. Na nadhani ni sawa kusema kwamba aina hiyo ya utaratibu ni sifa ya mawazo ya zama za kati.

Na ningependekeza kwamba ni tabia ya wanafalsafa wote. Kwamba ikiwa hawaanzi na kitu kama theolojia ya Kikristo, wanaanza na mtazamo mwingine wa ulimwengu na kukuza misimamo ya kifalsafa ili kuendana na mahitaji na mahitaji yake. Picha ya falsafa kama isiyoegemea upande wowote na ya kutabiri, nadhani, si ya kihistoria kama picha ya sayansi kuwa ya kutabiri au kitu kingine chochote.

Lakini kwa vyovyote vile, ni nini ambacho Aquinas alifanya wakati huo na metafizikia ya Aristotle katika kuibadilisha ili iendane na mahitaji ya theolojia ya Kikristo? Acha niorodheshe mfululizo wa mambo kama nilivyofanya wiki iliyopita. Kwanza, anasisitiza kwamba Mungu si kiini, umbo la maumbo yote, ulimwengu wote, bali kwamba kiini cha Mungu kinapaswa kuwepo. Yeye ndiye kiini hasa cha kuwepo.

Yeye ndiye chanzo cha viumbe vyote. Sasa, kwa Wagiriki, unaona, dhana ya Mungu iliyoibuka ilikuwa ya mtu ambaye ndiye chanzo cha utaratibu, au chanzo cha mema, au chanzo cha uzuri, au chanzo cha kueleweka, lakini si chanzo cha kuwepo. Na Aquinas anaona wazi kwamba katika mtazamo wowote wa kitheisti, Mungu ndiye chanzo cha viumbe vyote pamoja na utaratibu na wema.

Na kisha anaendelea kuchunguza, ukipenda, metafizikia ya uumbaji. Na ni wazi, fundisho la uumbaji litakuwa mchango mkuu wa kitheolojia katika metafizikia, ambayo bado ni hivyo katika mapitio ya hivi karibuni ya metafizikia niliyokuwa nikiangalia wikendi hii, Jumamosi usiku. Kuna makala kuhusu mitazamo ya metafizikia ya uumbaji kwa kuzingatia theolojia ya mchakato wa kisasa, na ikilinganishwa na Thomas Aquinas.

Kitu cha aina hiyo bado kinaendelea. Mtazamo wa Aquinas kisha ulichora fundisho la Logos lililopitishwa kutoka kwa Augustine na Mababa wa Kanisa, kiasi kwamba maumbo yakiwa katika akili ya Mungu, Mungu ana mifano, mifano, akilini, kwa kila aina ya vitu vinavyowezekana. Hata kwa jambo kuu, kutofautisha, kama anavyofanya, kati ya vitu kuu, vitu vikuu, visivyo na umbo kwa njia yoyote, na vitu vya thamani, vitu vilivyoteuliwa.

Jambo ambalo tayari limetajwa kwa umbo, aina fulani ya jambo. Dhana ya jambo kuu ni ile tu ya uwezo safi, nguvu safi. Kwa maneno mengine, jambo kuu halipo lenyewe, lakini lina uwezo wa kimwili kwa aina yoyote ya kitu kitakachokuwepo, ambacho kinaweza kuwepo.

Na kwa kuwa Mungu anajua kila aina ya uwezekano, kwa sababu anajua aina zote, anajua basi jinsi ilivyo kwa kuwepo kwa uwezekano safi. Na ipasavyo, Mungu anajua jambo kuu, hata jambo kuu pamoja na uwezo wake wa ajabu kwa uumbaji kama huo. Basi, katika kitendo cha uumbaji, anachofanya ni kutoa uhai kwa kile ambacho hakina kuwepo, lakini kina uwezo wa kuwepo tu.

Sio utoaji wa umbo; sio umbo linalosababisha kuwepo; sio jambo linalosababisha kuwepo, lakini Mungu akitoa kitendo, uhalisia wa kuwepo, kwa mchanganyiko wa umbo na maada, ambayo vinginevyo ingekuwa uwezo halisi wa umbo hilo la maada. Kwa hivyo, Mungu ndiye anayetoa kuwepo kwa kile ambacho vinginevyo kisingekuwepo, uumbaji kutoka kwa kitu chochote. Na kila kitu kilichopo basi kina asili yake, asili yake inayojulikana na Mungu, mwisho wake, telos, mwisho wake wa karibu, ambao huchangia, ndani ya uongozi wa ulimwengu mzima, kuchangia mwisho wa mwisho ambao uumbaji wote unapaswa kuiga na kumtukuza Mungu.

Ili kwa njia yake maalum, kila kitu cha kibinafsi katika uumbaji kimeumbwa kuiga na kumtukuza Mungu, kwa kiwango hicho na kwa njia ambayo kinaingia katika wema wa kitu kizima. Kwa hivyo basi, kitendo cha uumbaji, telos, mwisho wa uumbaji, na kile tulicho nacho basi ni nadharia ya asili ya kibinafsi kwa vitu vyote vilivyoumbwa, Mungu akijua asili ya kibinafsi, nadharia ya kile ambacho wakati mwingine huitwa maumbo makubwa, na utapata neno hilo linalotumika katika fasihi, mara nyingi hutumika bila maelezo. Umbo kubwa ni umbo ambalo, pamoja na maada, huunda dutu fulani.

Kwa hivyo maumbo, kama ilivyo kwa Aristotle, huwa karibu kila wakati katika vitu fulani, umbo la msingi. Mbali na maumbo ya msingi yanayokaribia katika vitu fulani, maumbo ni mawazo ya msingi tu katika akili ya Mungu. Lakini ni kwa sababu ya kitendo cha kuwepo ambacho muumba hutoa, kwamba sambamba na maumbo hayo ya msingi katika akili ya Mungu ni maumbo ya msingi ambayo huwapa vitu vilivyoumbwa asili ambazo vinazo.

Naam, huo ndio mwelekeo unaoelekea. Ni maumbo ya Aristotle yanayokaribia, lakini ni mawazo ya asili ya Augustine katika akili ya Mungu. Ni maumbo ya Aristotle ya spishi, lakini yamebinafsishwa kwa sababu ya matendo ya uumbaji ya mtu binafsi, uwezo unaofanya kazi, na kadhalika.

Mwelekeo wa Wagiriki ulikuwa kuwa na mtazamo hasi kuhusu maada, maada kama ukosefu wa. Mtazamo wa Thomaso ni chanya zaidi. Maada ina ahadi, uwezo wa, utaona.

Na marekebisho haya yote ya metafizikia ya Kigiriki kwa madhumuni ya Kikristo. Sawa, sasa muhtasari huo wa metafizikia ya Aristotle ndio aina ya kitu ulicho nacho katika usomaji unaofanya kwa wiki hii, katika kipande kidogo mwishoni mwa uteuzi

wa Aquinas unaoitwa Kanuni za Asili. Hili ndilo jambo ambalo nimekuomba ulieleze kwa wiki hii.

Utagundua kwamba kuna istilahi nyingi zilizoanzishwa, na hizo ndizo mambo unayohitaji kuelewa. Istilahi, uwezo na uhalisia, au uwezo na uhalisia. Uwezo? Ndiyo, jambo kuu ni uwezo wa dutu .

Anazungumzia mambo matatu yanayohitajika kwa kizazi . Kwa vizazi, ndiyo, kwa vitu kuwa, kuzalishwa. Mambo matatu yanayohitajika.

Mada, ambayo ni kiumbe kinachowezekana. Umbo, ambalo kupitia hilo mada inaweza kuwa kitu halisi. Na umaskini , yaani, ukosefu wa uwepo halisi, ambao hutangulia kuwa.

Kwa hivyo vitu vitatu ni muhimu kwa ajili ya kuwa, kwa ajili ya kizazi. Umaskini, kitu kinahitaji kuwa. Uwezo, jambo kuu.

Umbo , unaona. Mambo hayo matatu. Sasa, mbali na kuwepo kwa kweli, hakuna hata moja kati ya mambo hayo matatu ambayo ni kitu chochote.

Hakuna kitu kama maada tupu, nguvu safi. Hakuna kitu kama umbo tupu, isipokuwa imejumuishwa katika maada. Hakuna kitu kama kutokuwepo.

Kutokuwepo hakupo. Hakupo. Kwa hivyo, kwa vile kitendo cha uumbaji ni uumbaji kutoka kwa vitu hivi vitatu vinavyohitajika kwa ajili ya kizazi, uumbaji hautokani na kitu.

Ndiyo, na kwingineko anaonyesha hilo kuhusu sababu nne, na anazungumzia sababu nne katika insha hiyo, lakini kuhusu sababu nne, chanzo chenye ufanisi cha uumbaji ni Mungu. Sababu rasmi ni nembo za kimungu, sababu ya kimungu. Sababu ya mwisho ni Mungu, kuiga Mungu.

Sababu ya kimaumbile haina yoyote. Imetokana na kitu chochote, unaona. Kwa hivyo anaigiza sababu nne za Aristotle.

Sababu ya mwisho, bila shaka, inahitajika ili kuelezea asili ya mwisho ya michakato yote. Telos. Na sababu hiyo ya mwisho yenyewe imeelezwa, inawezekanaje kuwa na sababu ya mwisho iliyo karibu ndani ya vitu, kwa sababu ya maumbo, unaona, ambayo hutoa mwisho ambao nguvu itatoa.

Ndiyo. Sawa, ulisema kwamba kuna mambo matatu tunayohitaji kwa kizazi, ambayo ni Mungu na uumbaji wa Mungu. Sawa.

Lakini hazipo kweli. Sawa. Lakini ikiwa maada haipo kweli, na ni kitu chenye utando wa tatu tu, basi unakitumiaje kuunda kitu chenye hadhi? Wazo la maada kuu ni kitu kinachoweza kufikiriwa, kwa sababu si kitu, haswa, na ni maelezo tu yaliyopo, hayapo.

Inaweza kudhaniwa kwamba Mungu anafikiria hivyo. Mungu anafikiria ulimwengu wa anga-wakati wenye kuwepo kwa kila aina. Unaweza kufikiria jambo kuu, jambo kuu.

Lakini ingawa unaweza kuifikiria, unaona, yenyewe haipo. Haina uhalisia wowote. Kwa hivyo, anachosema ni kwamba umbo pekee halipo na haliwezi kusababisha kuwepo.

Umbo pekee? Ndiyo, kama umbo pekee lipo, angekuwa mtabiri wa kimafizikia. Viumbe hawa wasio na mwili, ndivyo tu vilivyopo. Unaona.

Yeye ni aina fulani ya mtabiri wa kimafizikia. Hapana, yeye ni mtabiri wa mambo halisi. Mtabiri wa mambo halisi kuhusu kuwepo kwa vitu.

Na anataka mchanganyiko huu wa hilomofi. Je, ulisikia neno hilo, hilomofi, likizunguka-zunguka katika mkutano? Hakika lilikuwa hivyo. Anataka mchanganyiko huu wa hilomofi.

Kwa hivyo, unawezaje kuleta chochote pamoja na chochote na kutengeneza kitu? Umbo ni uwezekano wa kitu. Jambo ni uwezekano wa kitu. Uwezekano rasmi, uwezekano wa nyenzo.

Na kitendo cha kuwepo ni pale Mungu anapoviunganisha pamoja ili viwepo. Sasa, ukisema hilo ni jambo la kishenzi, unaweza kupata mfano kutoka kwa michakato ya uzazi. Hakuna utambulisho mpya wa kijenetiki katika manii au yai.

Sio mpaka wanapokutana ndipo unapata utambulisho mpya wa kijenetiki. Hakuna kiumbe katika jambo hilo, hakuna kiumbe katika umbo hilo. Sio mpaka umbo na jambo vitakapokutana ndipo unapata utambulisho halisi.

Sasa, unasema huo ni mfano mbaya kwa sababu manii na yai vilikuwepo hapo awali. Ndiyo, ndiyo maana uumbaji ni kitu cha kipekee. Ni uumbaji ambao ni kamili.

Aina zingine za kizazi hazipo. Ndiyo? Nina swali. Je, hii ina maana kwamba Aquinas anajaribu kutoka kwa Mungu, kutoka katika umbo la juu zaidi, kumshukia mtu binafsi badala ya kufanya kazi na umbo la mpatanishi? Ndiyo.

Umesema vyema. Mojawapo ya matatizo katika tafsiri ya Averroes kuhusu Aristotle ni kwamba alikuwa na wapatanishi hawa wote, ni nini, wapatanishi mia moja katikati

au kitu kama hicho, na Aristotle hakutaka hivyo. Sasa, hiyo haimaanishi kwamba hawakuwepo, kwamba Mungu hakutegemea kutenda kupitia wao.

Kuna wapatanishi katika nadharia ya Aristotle ya malaika. Wapatanishi kwa maana kwamba katika uongozi kati ya Mungu na wanadamu, kuna viumbe hawa wengine wasio na mwili, au kama anavyowaita katika maandishi yake, vitu visivyo na mchanganyiko. Je, unafikiri Aristotle anaweza kuwa alifanya kazi hivyo pia, aliposema kwamba kila kitu ni kuangalia kwa uzuri, nyota, sayari zote, lakini si ushiriki wa moja kwa moja? Sio ushiriki wa moja kwa moja, ndio.

Kwa kweli, kuna jambo la kuvutia. Baadhi ya watu wa zama za kati walizungumzia malaika wikipanda kwenye mizunguko ya mbingu kana kwamba walikuwa roho zinazoongoza nyota. Ndiyo, katika aina hiyo ya kosmolojia, ingawa sidhani kama hiyo ni ya Aquinas.

Hapana, Aquinas anaona kitendo cha moja kwa moja cha Mungu. Na yuko wazi kabisa kuhusu hilo. Mungu ndiye chanzo chenye ufanisi, si chanzo fulani chenye ufanisi cha mpatanishi.

Ndiyo, nadhani basi unaweza kufuatilia makala hiyo ya Aquinas na kuona hilo kama maelezo ya vipimo vya Aristotle vya metafizikia yake. Je, Aquinas anasema kwamba Mungu anawajua watu binafsi kwa sababu anajua mchanganyiko yote inayowezekana ya maumbo? Ndiyo, nadhani ni Bonaventure anayeiweka hivyo mahususi. Njia ya Aquinas ya kuiweka ni kwamba Mungu anajua uwezo wote wa maada.

Kwa hivyo anajua kuna uwezo wa kukuzalisha hata wewe. Vivyo hivyo Mungu anajua uwezo ambao haujatimizwa kwa njia ile ile anajua... Naam, anajua kwamba kiini cha ubinadamu kinaweza kutimizwa katika nyenzo tofauti, vipengele tofauti vya maada ili kuzalisha vitu tofauti kama wewe na vingine. Naam, kuna mguso katika Aquinas unaosema kwamba Mungu anamjua mtu binafsi kupitia kujua umbo, kupitia kujua aina ya awali.

Sawa, sasa nilisema hapo awali kwamba toleo la kwanza analozungumzia katika Summa Theologica yake, ambalo liliandikwa kujibu Waaverroist, suala la kwanza analozungumzia ni la sababu na ufunuo, imani na sababu. Ikiwa hii ni mara yako ya kwanza kusoma Aquinas, utapata mbinu anayofuata katika Summa Theologica ikichanganya kidogo. Utagundua kuwa imeainishwa katika suala la maswali, na ndani ya maswali, kifungu cha 1, kifungu cha 2, kifungu cha 3, na maswali madogo.

Katika kila makala, utaona inaanza na kauli ya pingamizi, inaendelea kusema, kinyume chake, na mimi hujibu hilo, nikiendeleza msimamo chanya. Ikifuatiwa na, jibu la pingamizi 1, jibu la pingamizi 2, jibu la pingamizi 3. Ili umbo la kazi lisiwe hasa

la insha au hotuba, ni zaidi umbo la mwongozo wa mjadala. Kwa sababu mjadala ulikuwa umbo ambalo ufundishaji ulichukua katika chuo kikuu cha enzi za kati.

Na ulichonacho hapa ni mwongozo wa mjadala. Kwa hivyo, ni mfupi sana. Lazima usome karibu kila neno.

Hatoi mifano mingi njiani. Imejikita. Na bado ni tajiri sana.

Richard Croner anasema kwamba inaleta heshima na uchovu kwa wakati mmoja. Ni ngumu na ya kuchosha, ya kushangaza na ya kufurahisha, ya kuvutia na ya kuchosha. Na kama uliitikia hivyo mkutano huo, basi labda ni kwa sababu ulikuwa unashughulika na watu wa zama za kati pia.

Lakini huo ndio mtindo wa Thomas. Sasa, katika mjadala wake wa sababu na ufunuo, unaweza kuona haraka anachojaribu kufanya. Kwa hivyo acha niweke kwenye kichwa hiki, na tunaweza kuelewa hoja yake haraka.

Sawa, basi. Sababu ya asili ina mipaka yake kuhusu kumjua Mungu. Sababu ya asili , yaani, sababu bila faida ya ziada ya ufunuo maalum.

Neno ufunuo maalum linarejelea, bila shaka, Maandiko Matakatifu, kuja kwa Kristo, na kadhalika. Akili ya asili ina mipaka kuhusu ujuzi wa Mungu. Imepunguzwa kwa viwango tofauti, kwa sababu kuna utofauti wa uwezo wa kiakili miongoni mwa wanadamu.

Sehemu ya uongozi wa kiumbe. Uongozi kwa viwango. Sisi ni viumbe wenye mantiki, lakini baadhi ni watu zaidi ya wengine.

Na hivyo kupanda kwa akili , ambayo inaonyesha ukomo wetu, mapungufu yetu. Kwa hivyo kuna uwezekano wa kumjua Mungu kwa njia za asili. Uwezo, lakini wenye mapungufu.

Na moja ya mapungufu ni kwamba ujuzi wetu mwingi kuhusu Mungu ni kwa njia ya mlinganisho. Na unakumbuka jinsi Aristotle alivyotofautisha kati ya utabiri wa sauti moja na ulinganisho. Akizungumza kwa njia ya mlinganisho.

Aquinas pia anatoa tofauti hizo katika makala kuhusu kanuni za asili, ambayo unasoma. Lakini huwa tunamfikiria Mungu kwa kulinganisha na watu wengine. Ili tuweze kutabiri wema wa Mungu kwa kulinganisha na wema wa vitu vilivyoumbwa.

Hii ni sehemu ya ukomo wa sababu ya asili. Anatambua kwamba ukomo wa sababu ya mwanadamu unaongezeka kwa sababu ya dhambi yetu. Lakini anatofautisha kati ya sura ya Mungu na mfano wa Mungu ambapo Adamu aliumbwa.

Sura ya Mungu inaonekana katika akili ya mwanadamu. Kwa kuwa sisi ni viumbe wenye akili. Kiwango kidogo cha busara kuliko cha Mungu, ni dhahiri hivyo.

Lakini ni katika hilo tunamfananisha Mungu. Mfano wa Mungu ni mfano wa kimaadili. Mfano wa kimaadili ambao ulipotea Adamu alipoanguka.

Mfano wa kimaadili. Na kwa hivyo, ingawa anguko, kupotea kwa mfano huo wa kimaadili, huacha mantiki yetu ikifanya kazi. Na anguko haliharibu moja kwa moja mantiki ya kibinadamu.

Hata hivyo inaathiri jambo hilo kwa njia isiyo ya moja kwa moja. Kwa kadri mtu anavyobagua hitimisho fulani. Kwa kadri mtu anavyofanya mambo kwa upendeleo.

Kwa kadiri akili inavyovurugwa na upendo mwingine. Na kadhalika na kadhalika. Njia zote ambazo hali ya maadili ya roho ya mwanadamu inaweza kuathiri maarifa ya Mungu kwa njia isiyo ya moja kwa moja.

Kuna mwingiliano hapo. Kwa hivyo basi, akili ya asili ina mipaka yake katika ukomo na katika anguko. Kuhusu ujuzi wa Mungu.

Ndiyo. Ben, ndiyo, Barry. Francis Schaeffer anatoa maoni kuhusu Aquinas kuhusu kusema hivyo, na anamwita Aquinas kwa kusema kwamba mantiki, au mantiki, haijaanguka.

Ndiyo, na kitaalamu, yuko sahihi katika hilo kwa sababu ya tofauti hii kati ya sanamu na mfano, ni mfano unaopotea katika msimu wa vuli, si picha. Lakini hiyo haimanishi kwamba picha, nairudisha nyuma, kwamba uendeshaji wa picha, kukubalika kwa hitimisho, na ushiriki wako katika shughuli za busara, bila kusema kwamba mambo hayo hayaathiriwi. Yanaathiriwa.

Ingawa Schaeffer alikuwa sahihi kimsingi, nadhani alizidisha mambo na kutoa hitimisho zisizo sahihi. Swali la msingi, ni nini taswira ya Mungu ndani yetu, ni swali muhimu. Unaona, na hapo ndipo inapoishia.

Schaeffer hakushikilia kwamba mantiki inaharibiwa. Kwa kweli, nadhani kwamba yeye, kati ya watetezi wote wa hivi karibuni, labda amesisitiza mantiki zaidi kuliko wengi. Kwa hivyo, kuhusu jinsi alivyoendelea, nadhani kwamba kiwango cha kujiamini alichokuwa nacho katika akili hakikuwa tofauti na kile cha Thomas Aquinas.

Cha kushangaza. Kwa bahati mbaya, sababu ya Thomas kupata upinzani mbaya kutoka kwa baadhi ya Waprotestanti kuhusu suala hili la imani na mantiki si kwa sababu ya Thomas bali kwa Thomists wa baadaye katika usomi wa baadaye wa kipindi cha baada ya Matengenezo. Labda usomi wa Mwangaza.

Kwa kweli, shemeji yake Bob Roberts, Arvind Voss, anayefundisha katika Chuo Kikuu cha Western Kentucky, ameandika kitabu kuhusu Aquinas na Calvin, nadhani kinaitwa, akishughulikia kwa usahihi mitazamo yao ya imani na sababu, sababu na ufunuo, ambapo anasema kwamba mtazamo wa Aquinas kuhusu sababu, imani na sababu, kimsingi ni sawa na ule wa John Calvin. Na ni kitabu kilichochapishwa na Eerdmans, unaweza kukiangalia mwenyewe wakati mwingine, ukitaka. Sawa, sababu ya asili basi ni mdogo.

Ufunuo unatangaza kile ambacho akili inaweza kuonyesha. Ndiyo, waziwazi. Aquinas anadhani kwamba akili inaweza kuonyesha kuwepo kwa Mungu na kutokufa kwa roho.

Lakini haya ni mambo ambayo ufunuo pia unatangaza. Kwa nini? Sababu ziko wazi. Kwa sababu ya viwango vya busara, baadhi ya watu hawana vifaa vya kazi hiyo ya busara.

Inawezekana kuionyesha, lakini kwa sababu ya uwezo wao, kwa sababu ya muda, wanaweza wasiweze kuifanya. Pili, wale ambao wanaweza kugundua kuwa inachukua muda na juhudi nyingi, kwa sababu ya kina cha mada, au, kama asemavyo, kwa sababu ya vikengeushio vya ujana . Na nadhani ukichunguza maisha yako mwenyewe, utajua anamaanisha nini.

Kwa sababu ya vikengeushi vya ujana. Tatu, kwa sababu ya udhaifu wa utashi, udhaifu wa utashi, hiyo ndiyo athari ya dhambi kwenye mfano wa maadili, kwa sababu ya udhaifu wa utashi unaoathiri utendaji kazi wa akili. Jinsi udhaifu wa utashi unavyoathiri utendaji kazi wa akili.

Huwezi kuendelea nayo, au hutaki kuifuata hadi hitimisho . Kama itakavyokuwa. Sawa, nambari tatu, sababu pia inatangaza, sasa hebu tuone, Ufunuo, naomba msamaha wako, Ufunuo pia unatangaza kile ambacho akili haiwezi kukifikia yenyewe, kama vile fundisho la Utatu, au la Umwilisho.

Kwa hivyo unapata picha maarufu ya Tomaso akituambia kwamba akili inaweza kufika mbali sana, na kisha Ufunuo unakutana nayo hapo. Hiyo ndiyo picha maarufu. Nafikiri, iliyo halisi zaidi ni kwamba Ufunuo unakutana nasi hapo, na akili inaweza kufuata hadi sasa.

Hiyo ni kusema, ikiwa Ufunuo, nambari ya pili, unatangaza ni sababu gani inaweza kuonyesha, Ufunuo unaenda mbali zaidi kuliko ilivyo katika picha maarufu. Nambari ya nne, imani inakubali kweli hizi za imani, kama zinavyoitwa, kweli za Ufunuo, imani inakubali kweli hizo za Ufunuo, ambazo zinaweza kuthibitishwa kwa hoja. Hiyo ni kusema, kwa ushahidi na hoja, ambayo inaweka wazi kwamba imani hizo angalau zina mantiki, ingawa huenda usiweze kuonyesha kwa uhakika kwamba zina mantiki.

Na hiyo inaonyesha mantiki ya ukweli fulani wa imani , yaani, hakuna pingamizi la kimantiki kwao, hakuna linalojipinga, na kadhalika, hiyo ndiyo kazi ya kile tunachokiita theolojia ya kifalsafa siku hizi. Na kwa hivyo ikiwa, katika kikao cha Jumamosi asubuhi, uliweka wazi hadi kwenye karatasi ya mwisho, uligundua Thomas, Duns Scotus, na Ockham waliwasilishwa kama hoja za kuchunguza ufufuo wa mwili. Thomas anasisitiza kwamba akili inaweza kutoa uthibitisho wa kimantiki, sio lazima iwe uthibitisho, lakini kuonyesha kwamba ni ya busara, kutokana na mfumo wa kimetafizikia, ambao ni jambo ambalo Duns Scotus na William wa Ockham hawakuwa tayari kusema.

Walihisi ni ukweli wa Ufunuo ambao haungeweza kuonyeshwa kwa sababu. Kwa hivyo, tukionyesha nambari nne. Nambari tano, sababu hupata uelewa usio kamili wa kweli hizo za imani.

Ndiyo, baada ya yote, watu hufanya theolojia. Uelewa usio kamili. Na kisha nambari sita, imani na sababu hazipingani, kwa sababu ukweli hatimaye ni mmoja.

Na hilo la mwisho, bila shaka, ni kukataa kwake dai la ukweli wa pande mbili. Kwa hivyo, hiyo ilikuwa njia yake ya kujibu kile ambacho Averroes alikuwa akifanya. Samahani kwamba tulipita muda .